

at den var til Gavn, paavise Nødvendigheden af, at man ikke havde ladet København vedblive at være en aaben By. Der vil jeg gerne korrigere det ærede Medlem lidt, der tror jeg nok, det ærede Medlem tager Fejl. København har ikke i vor Levetid været en aaben By; København har heller ikke i den Tid, vi kunne finde tilbage i Historien, lige fra Absalons Dage til den Dag i Dag, været en aaben By i den Forstand, hvori Folkeretten taler om en aaben By, nemlig som en, det skulde være unfair eller urigtigt eller utilladeligt at underkaste et Bombardement. I den Forstand har København aldrig været en aaben By, lige fra Absalons Dage til den Dag i Dag; altsaa, det er ikke den nyere Tid, der har gjort København til Fæstning i den Forstand, det har København altid været, det ved det ærede Medlem ogsaa godt, naar det ærede Medlem tænker sig om. Men er det rigtigt, og det er det, og er det rigtigt, at et Forsvar af vort Lands Selvstændighed ikke kan fortsættes, naar København er i en fremmed Magts Vold — og det tror jeg ogsaa er rigtigt —, saa bliver dog vistnok Konsekvensen deraf, at man skulde saa vidt muligt forhindre det skæbnesvangre Trin, at København kom i en fremmed Magts Vold. (*Bluhme*: Som Fæstning?). Det ærede Medlem siger fremdeles „som Fæstning“ i Modsætning til København som „aaben By“, det er muligt, det ærede Medlem kan have nogen Ret paa dette Punkt; jeg vilde gerne haabe det, men jeg indrømmer, at jeg ikke har meget Haab dertil. Selv om man raserede alt, saavel fra Søsiden som fra Landsiden; selv om man gjorde alt, for at det med Føje kunde siges: Nu er København en aaben By, er det tvivlsomt, om det vilde lykkes at faa en fjendtlig Angriber til at indrømme, at det var saa; det er tvivlsomt, saa længe her findes de store Ophobninger af Krigsfornødenheder, som vi have i København, og saa længe Københavns Havn er Flaadens Leje, saa længe er det tvivlsomt, om vi vilde faa nogen som helst Angriber, der ønskede at komme os til Livs, til at erkende, at København var en aaben By i den Forstand, at den ikke maatte beskydes.

Jeg vil ogsaa gerne minde det ærede Medlem — hvis varme Følelse for Fædrelandets Forsvar jeg erkender, ligesom han i Gaar var elskværdig nok til at paaskønne min — om en Udtalelse, som sikkert ikke er gaaet forbi det ærede Medlems Øje, da den i sin Tid løb omkring i alle vore Blade, nemlig en Udtalelse fra en tidligere

engelsk Marineminister, der siger: „Hele Krigskunsten bestaar deri, at ramme Fjenden paa dennes svageste Sted, hvor det end findes. Er Krigen først udbrudt, maa al Følelspolitik lægges til Side. Jeg siger endogsaa aabent, at naar en Officer er i Stand til at tilføje sin Fjende Skade og fremkalde Panik i hans Land *ved at bombardere en aaben Søstad og at brandskatte den*, vilde det være meget urigtigt, om han et Øjeblik betænkte sig paa at gøre det.“ — Jeg synes, det taler for, at det ikke er saa ganske sikkert, at den aabne By, hvis den var aaben, vilde blive skaaet for Krigens Rædsler. Jeg er lige saa lidt som det ærede Medlem for Esbjerg nogen Tilhænger af, at man skal gøre noget som helst, der kan kalde disse Ulykker ned over os, men jeg er heldigvis enig med det ærede Medlem og han med mig i, at naar det gælder om at forsvare vort Lands Selvstændighed paa en saadan Maade, at vi kunne gaa i vor Grav med frelst Samvittighed og sige: Vi have ikke sat det over Styr, som vore Fædre og Forfædre have skaffet os, nemlig Ret til at bo paa en Plet af Jordkloden, som er vor egen, ikke sat det over Styr for vore Børn og Børnebørn — naar det gælder derom, maa vi være rede til at ofre meget, meget derfor, selv om det er Ting, vi helst ikke vilde ofre.

Det var egentlig kun dette Par Ord, jeg gerne vilde sige til de to ærede Medlemmer. Jeg kunde tilføje et Par enkelte Ord til det ærede Medlem for Sorø Amts 1. Valgkreds (*Zahle*), der havde Ordet forleden Aften; men jeg erkender, at jeg har ikke nogen Grund til at beklage mig over den Omtale, det ærede Medlem gav mig. Det ærede Medlem gjorde mig og et Par af mine Meningsfæller den Ære at sige, at han opfattede os som Følelsemennesker. Ja, det takker jeg for, det Omdømme sætter jeg for mit Vedkommende en Ære i, naar Talen er om det, her er Tale om. Det ærede Medlem nævnede Ordet Fædrelandskærlighed; jeg vil sige det ærede Medlem, at det er dog vist egentligt det, der er betegnende for enhver Art sand Kærlighed dette, at det er en Følelsessag og ikke en Forstandssag. Jeg tror, det samme er Tilfældet med Fædrelandskærligheden som med al anden ægte Kærlighed.

Endelig vil jeg sige, ikke til det ærede Medlem for Ribe Amt 3. Valgkreds (*Jens Busk*) — thi dette ærede Medlem befatter jeg mig ikke mere med —, men jeg vil sige til Tinget, at efter den Slutningsudtalelse, som det ærede Medlem kom med